

STEFAN ZWEIG

EL VIATGE AL PASSAT

Traduït de l'alemany per Ramon Monton

Edicions de 1984
Barcelona

—Ja ets aquí! —va dir ell, amb els braços oberts, quasi desplegats, i va anar al seu encontre—. Ja ets aquí —va repetir, i la seva veu es va enfil·lar cap a notes més agudes, recurrent el tram que va de la sorpresa a la felicitat, mentre abraçava tendrament amb l'esguard la figura estimada—. Ja tenia por que no vinguessis.

—¿De debò? ¿Tan poca confiança tens en mi?

Però només els llavis jugaven, somrients, amb aquest lleuger retret: les ninetes dels seus ulls brillants i blaus resplendien de certesa.

—No, no és això, no he dubtat... ¿Què hi ha més digne de confiança en aquest món que la teva paraula? Però imagina't si sóc beneït! Aquesta tarda, de sobte, inesperadament, no sé pas per què,

m'ha agafat com un rampell d'angoixa absurda que et pogués haver passat alguna cosa. Et volia enviar un telegrama, volia venir-te a veure, i ara, en comprovar que el rellotge avançava i encara no et veia, la idea que no ens tornéssim a trobar em destrossava. Però, gràcies a Déu, ara ja ets aquí...

—Sí..., ja sóc aquí —va dir ella, somrient, i van tornar a brillar les ninetes en la blavor profunda dels seus ulls—. Ja sóc aquí i estic a punt. ¿Anem-hi?

—Sí, anem-hi —van repetir, inconscientment, els seus llavis, però el seu cos immòbil no va fer ni una passa, i no es cansava d'abraçar-la tendrament amb la mirada, com si no es pogués creure la seva presència. Per sobre d'ells, a dreta i esquerra, grinyolaven les vies de l'estació central de Frankfurt sota el traüt tremolós del ferro i el vidre, uns xiulets estridents travessaven l'enrenou del vestíbul ple de fum i, damunt de vint panells, hi havia indicada, en to comminatori, l'hora exacta de sortida dels trens, mentre que ell, enmig d'aquella turba-multa humana, només la veia a ella, com si fos l'única persona que existís, en un curiós trànsit d'apassionada possessió que el mantenia apartat

de l'espai i el temps. Finalment, ella el va haver d'avisar.

—Es fa tard, Ludwig, i encara no tenim bitllet.

Aquestes paraules van alliberar la seva mirada captiva, i, ple d'una tendra veneració, la va agafar pel braç.

L'express del vespre que anava a Heidelberg anava molt ple, cosa no gens habitual. L'esperança que un bitllet de primera classe els permetria estar sols es va esvaïr, de manera que, després de buscar endebades pel tren, van acabar decidint-se per un compartiment ocupat només per un senyor de cabells grisos que es repenjava, mig adormit, en un racó. Ja assaborien per endavant les converses íntimes que hi mantindrien quan, just abans del xiulet que indicava la sortida del tren, van entrar panteixant al compartiment tres senyors més amb unes feixugues carteres, advocats evidentment, en un tal estat d'excitació pel procés que acabaven de concloure que la seva estrepitosa discussió va anorrear del tot la possibilitat de mantenir qualsevol altra conversa. De manera que tots dos es van quedar, resignats, l'un davant de l'altra sense gosar dir ni una paraula, i només quan un

dels dos aixecava la mirada veia, enmig de l'ombra incerta dels llums que els sobrevolava com un dos-ser de núvols ombrívols, el tendre esguard amorós que l'altre li dirigia.

El tren es va posar en marxa amb una lleugera batzegada. El grinyol de les rodes va esmorteir la conversa dels advocats i la va convertir en una simple remor. Però el batzac i el sacseig inicials es van anar transformant en el balanceig rítmic d'un bressol de ferro que convidava al somieig. I mentre sota d'ells les rodes invisibles els duien, crepitant, a un futur que seria diferent per a cadascú, els pensaments de tots dos van retornar, enso-nyats, al passat.